

ZUZANA STIRSKÁ -

JDU SI PROSTĚ SVOU CESTOU, VÍM CO CHCI!

Jako malá holčička zpívala v Semaforu, sjezdila republiku s mnohými hvězdami, natočila desku Milenci s Jaromírem Hanzlíkem, zpívala country i operu. Po maturitě na gymnáziu následovalo studium zpěvu na Lidové konzervatoři / dnes Konzervatoři Jaroslava Ježka / a nástavbové studium angličtiny. V roce 1981 sbalila kufry a vydala se do světa s úmyslem studovat a dokázat ve zpěvu víc než doma. Usadila se v tehdejší západní Německu, kde vystudovala hudební vědu a anglistiku. I v šoubyznysu se jí dařilo. Pod pseudonymem Susanna Prag natáčela desky s anglickou skupinou Eruption, vystupovala s formací Jamese Lasta, s Mikem Oldfieldem a dalšími německými hvězdami. Zpívala na zámořských lodích a procestovala celý svět. V r. 1997 se vrátila zpět do rodné vlasti se svým německým manželem a čtyřmi dětmi. V r. 1998 nastoupila opět do Semaforu, čímž nastartovala druhý poločas své české kariéry.

Moje schůzka s paní Zuzanou rozhodně neprobíhala v takovém klidu, na jaký jsem v podobných situacích zvyklý. Kolem pobíhal bílý kocour, drátěnou klecí lomcoval potkan, z jedné místnosti bylo slyšet zvuk trumpety, z druhé pak hra na klavír. Zvonily telefony, pobíhaly děti, manžel Zuzany nám uvařil kafe a ona energicky odpovídala na moje otázky.

Jaké byly Vaše začátky v Německu?

Strašné! Nikoho jsem tam neznala, neuměla jsem ani německy, zpočátku jsem byla schopna se domlouvat jen v angličtině. Postupně se vše obracelo k lepšímu, ale byla to škola života, kterou bych přála každému mladému člověku. Myslím, že muset se protlouct bez prostředků, bez pomoci rodičů, příbuzných apod., člověka utuží, stane se odolnějším a sníží se mu hladina přehnaného a neodůvodněného sebevědomí, které mě u našich lidí často fascinuje. Je určitě užitečné dostat od světa pár facek, aby člověk zkrotl a stal se pokornějším.

Vy jste ale v cizině nakonec dosáhla svého?

Jako Susanna Prag jsem se stala posléze docela povědomou. Natočila jsem několik desek, vystupovala v různých televizních pořadech i rádiích, jezdila po světě a přitom studovala na univerzitě v Göttingenu. Chci sice zpívat, ale jistá zadní vrátka jsem si vytvořila - kdyby to nešlo, tak se můžu vrhnout na kritiku a ničit všechny ostatní - to je tady docela oblíbenou disciplínou jak jsem si všimla.

K té kritice se ještě vrátíme, ale povězte mi nejprve, proč jste si změnila v cizině své jméno?

Mé civilní jméno se komolilo odjakživa a co teprve v Německu. Dnes mám problém stále stejný. Když jsem se vdala a změnila si jméno na Hädlerovou, hned po mém

návratu mě pan Suchý v Semaforu uvedl jako Hitlerovou. Z toho jsem pochopila, že jsem si nijak nepolepšila. Vrátila jsem se tedy zpět ke Stírské s tím, že stejně pořád někomu vysvětluju, že nejsem ani Stírská, Štírská či Styrská, ale prostě STIRSKÁ.

Které nejzajímavější země jste navštívila, na co nejraději vzpomínáte a kam byste se chtěla eventuálně vrátit?

Zpívala jsem na zámořských lodích a díky tomu procestovala takřka celý svět - a to vsutku od Antarktidy po Grónsko a různé exotické lidožroutské země. Absolvovala jsem tam vždy jeden až dva koncerty a jinak se mohla věnovat prohlídce světa. Bylo to krásné a poučné. Viděla jsem mnoho nádherného, ale také opak - kolika lidem na Zemi se daří daleko hůř než nám. Od té doby si také dávám záležet, abych si daleko méně stěžovala kvůli blbostem. Ve smyslu cestování jsem tedy dosti uspokojena a necítím už neodbytné nutkání někam vyrážet. To je v podstatě také důvodem mého návratu zpět domů.

Rozhodně děláte dojem, jako byste svého rozhodnutí nelitovala a vypadá to, že začínáte být i zde úspěšná. Jak to tady všechno znovu začalo?

Netvrdím, že je zde všechno perfektní, výhrady samozřejmě mám, ale ideální to není ani na "západě". Jsem tu doma a venku se mi přes všechny úspěchy stýskalo. Po příjezdu jsem se ještě nějaký čas věnovala plození dětí a spolu s mým mužem výuce němčiny. Občas jsem si zajela zazpívat do Německa. Teprve po nějaké době, když jsem zase nabyla obvyklých tělesných tvarů a odvážila se opět mezi lid, jsem navštívila Semafor. Pan Suchý mě pozval do svého vánočního pořadu spolu s mojí tehdy 9 -letou dcerkou Viki. Vyhrála v té době soutěž Carusošou s písničkou Malé kotě a jemu se líbila. Po Vánocích nám nabídl vlastní recitál, který se jmenoval "Zuzana se vrací". Po tři roky byl na repertoáru divadla a jeho živý záznam vyšel i na CD. Do tohoto pořadu jsem si vymyslela sbor, protože se mi odjakživa líbil vícehlasý zpěv. A tak tehdy v Semaforu vznikl Gospel Time.

To musí být dost dřina s takovou spoustou lidí a kde je vůbec berete?

Práce se sborem se mi moc líbí, jsme výborná parta. Na druhou stranu ale chápu, proč druhá podobná sestava u nás neexistuje: není totiž mnoho šílenců, kteří by měli nervy takovou obrovskou sestavu zvládat po stránce umělecké, organizační, diplomatické, psychologické a nevím ještě jaké. Sbor je složen převážně z amatérů, i když je v něm pár vynikajících zpěváků. Stále přibíráme a hledáme nové. Není třeba speciálního hudebního vzdělání ani věk nerozhoduje, pouze hudební nadšení a trošku té intonace. Takže, milí čtenáři, až dočtete Kavárnu, jukněte na naše stránky /www.gospelttime.cz/ a můžete se do toho pustit s námi!

Jestli jsem to dobře spočítal, fungujete teprve asi pět let. Za tu dobu jste toho dokázali jako málo kdo jiný...

Těší mě, že máme za sebou již jisté úspěchy, máme velký repertoár, píší pro nás skvělí textaři - Jiří Suchý, Ivan Mládek a v první řadě bezvadný člověk, úžasný umělec a dobrá duše, Pepíček Fousek. Kápl mi stylově tak do noty, že nebylo třeba dlouhých debat. U Karla Vágnera nám vyšlo CD s názvem "Vám, jen vám" a jsem na něj dost pyšná. Karel mi dal nezvykle velký prostor udělat na něm to co chci a já jsem mu za to moc vděčná. Také nám pomohli Miloš Zapletal a Bolek Polívka, kteří nás pozvali do "Manéže", pan režisér Polák nás představil ve svém pořadu "Jsou hvězdy, které nehasnou", díky panu Jiřímu Adamcovi jsme předávali 1. cenu v přímém přenosu dekorování Sportovce roku 2002 a budeme k vidění v příštím dílu "Zlaté mříže". ČT nám natočila hodinový koncert z divadla U Hasičů. Mnoho dalších bezva lidí - Ivan Mládek, Martin Dejdar, samozřejmě Jiří Suchý a ještě jiní, které jsem teď nechtěně opomněla - nám pomohlo, a to i když je nikdo nenutil!

Takže by se dalo říct, že máte důvod k oslavám...

Kalhoty zatím nestahujeme, neboť brod je vidět jen velmi mlhavě.

Není pravdou, že zde panuje zájem o nové lidi či projekty, i když se tvrdí opak. Stále se točí dokola stejná jména, ať se to posluchačům či divákům líbí nebo ne. V odborných kruzích se o mně dřív říkalo, že není jasné, do jaké hudební škatulky bych měla být vstrčitelná: byl to fakt, zpívala jsem všechny možné styly, country, rock, blues, klasiku, v Německu pak muzikál, jazz .. a myslela jsem si, jak jsem skvělá. Bohužel jsem si to ale myslela jen já sama, ostatním chyběl šuplík. Tak jsem si po svém návratu do vlasti řekla, že jim ho teda vyrobím - a byl z toho Gospel. Na jednu stranu se to lidem líbí, dostávám množství e-mailů a dopisů, že.. "to je konečně něco jiného s tím sborem", apod., na druhé straně je nás v rádiu slyšet jen zřídka: "Gospely nehrajeme, nehodí se nám to do našeho vysílacího profilu!" Po těchto argumentech je mi vždy jasné, že si naši desku ani neposlechli. Jsou na ní kromě spirituálů úplně normální písničky od country po blues a navíc jsem desce dala podtitul "Gospely tradičně i netradičně", čehož si ale "odborníci" neráčili všimnout. Nejsme žádné fanatické náboženské společenství a zpíváme tento styl kvůli hudbě samé, jejímu energetickému náboji a sborovému soundu, který zde nikdo neprovozuje.

Překvapila mě Vaše nedávná stylová výhybka a co říkáte kritice?

A jeřda, samozřejmě máte na mysli Škodu lásky. Tak ale pozor! Nejedná se o žádnou stylovou úchylku. Skladby všeho druhu - i klasické - se vždy upravovali a upravovat budou, ať se to komu líbí nebo ne. Já mám k dispozici sbor, miluju černošskou hudbu a tak jsme si to zpracovali dle svého gusta a provozujeme to v našem stylu. Po Škodě lásky v našem provedení při koncertu ke vstupu do EU na Staroměstském náměstí se mohli někteří novináři pominout, blábolili něco o extravaganci a o umění v úvozovkách. Když Jeník z Prodané nevěsty přijede na skateboardu za Mařenkou, která mu

zrovna mailuje "Kdybych se cos takového o tobě dověděla", tak to nezpůsobí takový rozruch, jako když my posuneme akcenty ve Škodě lásky z první doby na druhou. Vstupujeme do Evropy, tváříme se že jsme děsně světoví, ale ceny guláše, pořadí zpěváků v hudebních anketách a Škoda lásky musí zůstat nedotčeny. (Kupodivu nikdo nekomentoval úpravu Smetanovy Vltavy provozovanou tamtéž - kdyby šlo do tuhého, uměla bych sepsat vskutku povedený traktát na toto téma!) Je mi jasné, že "nenajde se člověk ten, aby zavděčil se uším všem", což nikdy nebylo mým cílem. Škoda lásky vychází právě na singlu a mě těší, že se líbí lidem, kterých si vážím a navíc nad ní jásají mladí, kteří by si ji dnes sotva poslouchali v původní dechovkové verzi. Jdu si prostě svou cestou, vím co chci!

Josef Louda